

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

1 Mart 2013

Sayı: 177

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Bulgaristan emekçilerinin mücadelesi hükümeti gerilettili Safımızı bilip sıraya girmeli

Bulgaristan'da elektrik zammı hükümet düşürdü. Başbakan, bir hafta süren gösteriler sonunda, hem zammın bir kısmını geri almak hem de istifa etmek zorunda kaldı. Benzer gelişmeler daha önce Yunanistan'da olmuştu. Ekonomik krizi fırsat bilip halka kemer sıkma politikaları dayatan birkaç hükümet arka arkaya düşmüş tekrar tekrar seçilmişti. Şimdiki hükümet de planlarına karşı genel grev yapan emekçilerin tepkileriyle karşı karşıya.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

İtalya'da da aynı durum var. Ekonomik olarak çok zorda olduğu söylenen İtalya'da hükümet düştü, bürokratlardan bir hükümet kuruldu, o da fazla dayanamadı, yeniden seçimle siyasilerden, yani halkı lafazanlıkla kandırabileceklerden bir hükümet kurulacak.

Aynısı, çok daha ağır, daha küçük devletlerde İrlanda'dan doğuya doğru, kuzey Avrupa ülkelerinde yaşandı, yaşanıyor.

Uluslararası büyük şirketler, başta bankalar olmak üzere otomotiv, kimya, petrol ve gıda işkollarının dünya çapında iş yapan şirketleri kâr rekorları kırarken, devletler iflas ediyor. Battığı söylenen bankalara, devlet kasasından para aktararak kurtarıyor ve hemen kâra koşmaya başlıyorlar. Ancak tamtakır hale gelen devlet kasasını doldurmak için önce emeklilik, eğitim, sağlık, altyapı gibi kamu hizmetleri kısıyor, kamuda ücret indirimleri, işten çıkarmalar yapıyor, üstüne ek vergiler salınıyor! Sonra da kitlelerin buna boyun eğmesi bekleniyor.

Avrupa'nın her yerinde bugün geçerli olan bu dayatmalara karşı emekçiler, ellerinden geldiği, akıllarının erdiği kadarıyla farklı düzeylerde mücadele ediyor. Kimi zaman az da olsa hükümetlere ve patronlara geri adım atıyor, kimi zaman saldırıları biraz olsun geciktiriyor kimi zaman da hiçbir sonuç alamıyor. Ancak başka bir yol yok. Siyasetçiler, üst düzey bürokratlar ve hizmet ettikleri patronlar, kitlelerin zorunu görmezse daha da saldırganlaşacak. Kasalarını şişirme dışında onları harekete geçiren hiçbir düşünce hiçbir dürtü yok.

Sadece Avrupa'da değil, Kuzey Afrika ülkelerinde de Tunus'tan Mısır'a kadar her yerde isyan ateşini yakan "özgürlük" isteği, sadece siyasi özgürlüğü değil, bir iş bulma ve insanca bir yaşam kurma özgürlüğü anlamına da geliyor. Hala süren mücadelelerde kitleler, geri çekilmeme gerekçelerini çoğu zaman, "iktidar değişti ama yaşamımız değişmedi, iş yok, ücret artışı yok" diye ifade ediyorlar. Kitlelerin gerçek isteğini çok iyi bilen yeni iktidarlar, öncekiler gibi rahat değil, geri adım atıp duruyorlar.

Tüm bunlar bize örnek olmalı. Dünyanın en pahalı benzini Türkiye'de, elektrik, doğalgaz fiyatı da rekora koşuyor. Suriye'de ilk isyan ekmek zammıyla çıkmıştı. Bizde de "ekmek israfını önleyeceğiz" diye başladılar, ekmek zammıyla bitirdiler. Politikacılar böyle göz boyuyor. Ekmek israf oluyor diye yoksulları dillerine doladılar, sonra da yoksulların temel besinini 1 liraya çıkarmakla yetinmeyip daha ucuza satılmasını da yasakladılar.

İşte politikacılar, tam da bu işi yapıyor. Ya kitlelerin gözünü boyuyor, dikkatini başka yöne çekiyor ya da suçluyor. Bulgaristan'ın emekçileri ve diğerler ülkelerin emekçileri artık buna kanmıyor biz de kanmayalım. (28.02.2013)

Emekçinin Gündemi

Adıyaman'da iplik işçileri direnişte

Sendikaya üye oldukları gerekçesiyle Adıyaman organize sanayi bölgesinde bulunan Güçlü İplik fabrikasında çalışan 800 işçiden 250'si işten atıldı. Bunun üzerine işçiler topluca üretimi durdurdular ve fabrika önünden ayrılmadan direnişe geçtiler.

İşçilerin anlattığına göre, fabrikanın sahibi, işçilere sendikaya üye olmayanları işe geri alacağını ancak sendikalı olanları işten atacağı tehdidini savurdu. İşçilerin sendikalı olup olmadıklarını da tek tek Kuran'a el bastırarak tespit etti!

Bunun üzerine işçiler, seslerin duyurabilmek için şehir merkezine doğru yürüyüşe geçti. Yaklaşık 7-8 kilometrelik yolu, slogan atarak yürüyen işçilere birkaç sol partiden ve sendikadan da destek geldi.

Taleplerini 12 maddede ifade eden işçilerin öne çıkan istekleri ücretlerini düzenli ödenerek bin liranın üzerine çıkartılması,

ikramiye, tatil günlerinde çalışıldığı takdirde çift yevmiye verilmesi, sigorta primlerinin tam ve doğru bir şekilde yatırılması, rapor alan işçilerin işten atılmaması. Görüldüğü gibi aslında işçiler sadece iş kanununda yer alan temel haklarını, çalışmalarının karşılığı istiyorlar.

Ancak Güçlü İplik fabrikasının patronu, işçilere haklarını vermediği gibi devlet şiddetini de arkasına almış görünüyor. Polis, sorunlarına çözüm bulmak için AKP binası önünde eylem yapan işçilere gaz bombalarıyla saldırdı ve 4 işçiyi gözaltına aldı. İşçiler, avukatlar aracılığıyla hazırladıkları dilekçeler ve hastaneden aldıkları darp raporlarıyla birlikte polisler hakkında savcılığa suç duyurusunda da bulundu. İşçiler valiliğe yürümek istediler ancak yine polis şiddeti

başlamasında hiçbir engel olmadığını söyledi. Ardından da patronun, direnişte öne çıkan 17 işçinin işe geri almamakta kararlı olduğunu söyledi.

İşçilerin yaptığı eylemin yasadışı olduğunu söyleyen Adıyaman valisi, fabrikasında 800'den fazla işçi çalıştıran ancak yalnızca 340 işçiyi kayıtlı gösteren patronun yanında yer alıyor. Vali herhalde yasaları bilmiyor olsa gerek!

Bu koşullarda direnişe geçen işçilerin eyleminin birinci ayı dolmuş durumda ve eyleme

ile karşı karşıya kaldılar. Adıyaman Ticaret ve Sanayi Odası Başkanı ile görüşen işçilerin başkandan aldığı yanıtta "burası Adıyaman, böylesine bir sendikalaşmayı kaldıramaz" oldu.

İşçilerle görüşmeyen vali, fabrikanın patronu ile görüşmeye koşa koşa gitti ve patronun iyi niyetli olduğunu, işçilerin işe

katılan işçi sayısı, her geçen gün azalıyor. Görüldüğü gibi Adıyaman'da patronun destekçisi vali, polis, hükümet. İşçilerinse sırtını yaslayabileceği, patronu geriletebileceği tek güç kendi kararlılıkları ve mücadeleleri. (01.03.2013)

BMC işçisi hakkını arıyor

2012 Martından bu yana ücretlerini alamayan 2 bin 300 BMC işçisi direnişe geçti. Türk Metal'in örgütlü olduğu fabrikada işçiler daha önce Ankara yürüyüş düzenlemişlerdi. İstanbul'da da yürüyüş yapan işçilere Man fabrikası işçileri ve Türk-İş'e bağlı sendikalar da yürüyüşte destek verdi.

Krizden etkilendiğini bu yüzden üretimi durdurduğunu iddia eden fabrikada, üretim durduğundan bu yana asıl sıkıntıyı çeken yine işçiler. Geçen yıl birçok işçisini, memurunu izne gönderen şirket, diğer çalışanlarına da maaş ödemedi. İşçilere yalnızca birkaç ayda bir 400-500 lira civarında ödeme yapıldı. İşçilerin hala 10 milyon lira alacağı var.

Üretimin devam ettiği ilk günlerde izne gönderilen, işten çıkartılan işçiler fabrika önünde bir araya gelerek bir birlerine sıkıntılarını anlatarak başlattıkları direniş, geçen hafta yürüyüşe dönüştü. Ankara'da yürüyüş yaparak seslerini duyurmaya çabalayan işçiler başarılı olamayınca diğer şehirlerde de yürüyüş yapma kararı aldı.

Bunun üzerine BMC patronu, işçilerin hesaplarına 3 milyon lira yatırdığını ve işçilerin direnişten vazgeçmesini istedi. Ancak işçiler bunu kabul etmedi ve geçen hafta içinde İstanbul, Ankara, İzmir, Eskişehir gibi şehirlerde yürüyüş yaptılar.

İşçiler uzun bir süredir maaş alamadıkları için neredeyse yarısından fazlasının cep telefonuna bankalardan haciz mesajı geliyor. Birçoğu geçim sıkıntısı sebebiyle eşini memleketine gönderirken maddi sıkıntılar nedeniyle yaklaşık 100 kadar işçi de eşinden boşanmış.

BMC, 2008 yılında, 1859 araçlık "kirpi" olarak adlandırılan aracın ihalesini kazanmıştı. Ancak geçen süre içerisinde araçlar teslim edilemedi. BMC yönetimi şimdilik kendisine kârlı olabilecek bir ortak arıyor.

ettiğimizde bunun pek de doğru olmadığı görülüyor.

Çukurova Holdingin sahibi olduğu bir başka şirket olan Turkcell, dünya borsalarında kâr rekorları kırıyor, dünyanın sayılı iletişim şirketlerinden biri haline geldi. Öte yandan Lig TV'nin de sahibi olan holding, Türkiye'deki futbol maçlarını yayınlatabilmek için trilyon dolarlar saçı ve şimdi bunun belki de birkaç katını kazanıyor olsa gerek ki gelecek dönem de ihaleye gireceğini duyurdu.

Yine Show TV,

Superonline gibi şirketler de Çukurova'nın bünyesinde. Bunun dışında onlarca şirketin de önemli oranı yine Çukurova holdinge ait. Öte yandan hükümete yakın sermaye gruplarından biri olduğu için de tıpkı üretmediği "kirpi" araçları gibi yüzlerce ihaleyi rahatlıkla kazanabiliyor.

Tüm bunlar göz önüne alındığında BMC'nin, işçilerin ücretini ödeyemeyecek duruma düştüğünü söylemesi kocaman bir yalandan başka bir şey değil. Çukurova Holding BMC'nin bir kısmını satarak hangi ticari çıkarlar peşinde bilemiyoruz ama bizim için önemli olan bu değil. Önemli olan 2 binin üzerinde işçinin ücretlerini kuruşuna kadar ödenmesi gerektiği. Bunun için de BMC işçilerinin haklı mücadelesini destekliyoruz. (28.02.2013)

(C) DHA

Bunun için de Arap firmalarının adı geçiyor.

Altmışlı yıllarda İzmir'de kurulan BMC, 1989'un başında Karamemet tarafından satın alındı ve Çukurova Holdinge geçti. BMC, o günden bu yana gerek Türkiye'de gerekse de yurtdışında birçok ihale alarak kârına kâr kattı. Ancak BMC yönetimi şu günlerde krizden etkilendiğini ve zarar ettiğini açıkladı. Bunun ne kadar doğru olduğunu bilemiyoruz ancak Çukurova grubunun kârını takip

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

İşverenin ipiyle kuyuya inenlerin sonu

İki yıl önce Genel-İş 3 nolu şube kongresi yapıldığında, işveren ile sendika bürokrasisi cephesi, devrimci ve bilinçli işçilere karşı birlikte hareket ettiler. Tüm ayak oyunlarını sahnelediler. Seçimi işveren ile sendika bürokrasisinin ortak listesi kazandı. Dışarıdan bakıldığında, her şey normal, demokratik bir işleyiş var gibi görünüyordu.

Aslında işyerinde, işçiler için durum tam tersiydi. İşveren ve sendika bürokrasisi, her türlü baskı ve tehditle; sürgün, işten atma ve ellerindeki diğer tüm olanakları kullandılar. Ancak bu yolla seçimi kazanabildiler.

İşçinin hakkını korumak ve yeni kazanımlar elde etmek için mücadele eden işçiler ve diğer çevrelerin uyarılarına rağmen sendika bürokrasisi ve çevresindekiler, kendi bildiklerini okumaya devam etti.

Sonuçta işçi ile sendika bürokrasisinin arası açıldı. Bürokratlar artık işçinin yüzüne bakamayacak duruma geldi.

Durum bu aşamaya geldikten sonra, kendilerine göre yeniden işçinin güvenini kazanmak için bütün suçu şube başkanına yükleyip işin içinden çıkmayı düşündüler. Böylece şube başkanı istifaya zorlandı.

Ancak bu kez evdeki hesap çarşıya uymadı. Sendika, kendi hesabına göre mevcut yönetimden birini atayıp yoluna devam edecekti. Ancak işveren araya girip kendi planını devreye soktu.

İşveren hemen şube yönetiminin asıl ve yedek üyelerinin hepsini istifa ettirdi. Aynı zamanda delegeler, işveren emri ile seçimli kongre isteği ile imza toplayıp sendika merkezine gönderdiler. Sendika yönetimi seçimli kongreye mecbur kaldı, 3 Mart'ta yapılacak.

Şimdiki yönetim, şube sekreteri ve diğer bürokratları, delegelerle görüşmek ve iş yerinde toplantı yapmak istediler. Bir bölüm dışında diğer yerlerde işveren bilinçli olarak, DİSK bölge sorumlusuna dahi engel oldu.

İş bu aşamaya gelince DİSK bölge sorumlusu ve yandaşları, işçilerin gözü önünde açıkça, "biz yanlaştık" dediler. DİSK bölge sorumlusu ile şube sekreteri şu açıklamayı yaptı: "Zamanında, işçilerle cebelleşmeden, doğru tarafa tavrımızı koysaydık bugün bu başımıza gelmezdi. Biz başında yanlıştık. Sendikayı ilk örgütleyen işçi arkadaşların yanında olmamız gerekirken dar gurupçu anlayışla hep işverenin yanında olduk. Açıkçası durum bu" dediler.

Sendikacılar, işverenin açıkça kendilerine saldırdığının farkında, bunu protesto etmek için basın açıklaması yapma kararı aldılar.

Sadece sendikacıların katıldığı basın açıklaması, polislin başka bir nedenden yapıldığını zannederek kalabalık gelmesi nedeniyle hedefinden daha çok ilgi çekti. Sendikacılar, bugüne kadar aralarını iyi tuttukları işverenin baskısını, açıkça protesto ettiler.

İş yerine sendikayı örgütleyen işçiler, tüm yapılan yanlışların bedelini işçilerin çektiğini, sendikanın geçmişteki

tutumuyla işçi ile arasında güvensizlik yarattığını, buna rağmen işçinin güvenini kazanmak ve işçinin yararına yeni mevziler kazanmak için henüz geç olmadığını söylediler.

İşverene karşı mücadeleyi kazanmak ve işçilerin yeniden öz güven kazanması için örgütlenmeli ve gerekenler yapılmalı. Her zaman işçilerin birliğinin ve mücadelesinin yanında olmak gerekiyor. (22.02.2013)

Gıda

Patron boş durmuyor, işçinin moralini bozmaya çalışıyor

Sözleşme görüşmeleri devam ediyor. Temsilcilerin aktardığına göre patron tarafı %7 zam önerdi ve sektörde yaptığı araştırmaya göre yüksek ücret aldığımız için daha fazla bir artış öngörülüyormuş.

Patron toplam iş gücü maliyetini, işçi sayısına bölüyor ve her bir işçinin 2 bin lira aldığını söylüyor. Bu miktara ulaşmak için brüt ücrete SGK ve İşsizlik Fonu'na patronun katkılarını da ekleyerek ulaşabiliyor. Yani uyanık patron, bizlerin cebine giren net ücretimizi değil, kendi cebinden çıkanları öne sürerek kandırmaya çalışıyor.

Biz de sendikacılara, ne cevap verdiklerini sorduk. Sendikacılar, yanlarında market alışverişi faturası götürüp hayat pahalılığından bahsetmişler ama bizim ücretlerimizle karşılaştırma yapmamışlar. Hemen ayak üstü bir hesap yatık: 1.035 lira ücret ve yılda 4 ikramiye alan bir işçinin

yıllık 19.410 lira tutan ücretinden yaklaşık %30 vergi kesintisi yapılıncaya 13.580 lira kalıyor. Bu para 12 aya bölünüp AGİ eklenince yıllık gelir 1.100 liraya yaklaşıyor. Sendikacılara, bu basit hesabı patron tarafına anlatıp anlatmadıklarını sorduk, pişkinlikle hayır dediler.

Bazı işçiler, siz anlatmıyorsanız, bizi götürün, biz anlatalım diye önerdiler. Bu öneri sendikacıların itirazıyla karşılandı. Her şeye rağmen işçilerin isteği olan seyyanen 200 lira + % 15 zam isteğimiz hala masada.

Ancak iş yerinde sendikasız ve nispeten yüksek ücret alan kalifiye işçiler arasında, patronun %7 teklifinin kabul edilmesi yönünde bir görüş var. Bu doğru bir tutum değil, hem işçinin çoğunluğu düşük ücret aldığı için hem de kendi çıkarları için.

Patron, sözleşme görüşmelerinde oyun oynuyor, dedikodular çıkarıp göz boyuyor. Bunu ancak birlik olarak aşabiliriz. Ayrıca moral bozmak, zam almak için acele etmek şimdilik gereksiz çünkü farklarımızı alacağız.

Görünen o ki patron boş durmuyor ve işçilerin arasında güvensizlik yaratmak için elinden geleni yapıyor. Bizlere de moral bozukluklarını onarmak ve daha sağlam durmak için çalışmak kalıyor. (Bir işçi)

Patronunu her gün düşmanın olarak gör

Zam dedik, bekledik, gördük. Zamdan önce hep zammı konuşurduk. Cuma günü zamlı ücretlerimizi aldık pazartesi günü çalışıyoruz, hiç kimse zamla ilgili konuşmuyor. Bir işçi, “arkadaşlar, çok yüksek zam aldığımız belli, halinizden memnunsunuz, hiçbiriniz zamdan

şikayet etmiyorsunuz, ben 100 lira aldım, ya siz ne aldınız” diye sordu. Hiçbir işçi aldığı zammı söylemedi. Bunun üzerine aynı işçi, memnun olmayanlar listesi hazırlayıp imzalamayı ve idareye vermeyi önerdi. İşçiler yine karşılık vermediler.

Her yılbaşında, normalinden fazla çalışıyoruz. Bu nedenle yılbaşından sonra pirim gibi küçük bir para verilir. Bu sene halen bekliyoruz, vermediler. Sanıyorum bu senenin başarı pirimi panoya asılan patronun teşekkür yazısı olmalı. Patron, “işinizi temiz ve başarılı yaptığımız için teşekkür ederim” diye yazmıştı.

Patronun iyi tavrı bununla bitmedi. “patronun oğlu” denen 20 senedir çalışan bir işçi vardı, emekli oldu. Ben gerçek sanmıştım ama böyle denmesinin nedeni, patronun ispiyoncusu olmasıymış. Sıra tazminatını vermeye gelince 15 bin lira vermişler, on ay taksitle öderiz demişler. İşçi itiraz etmiş, tartışmışlar, beş ayda anlaşmışlar. Üstüne de bir daha bu kapılan

20 sene boyunca asgari ücretle çalışmaya razı olmayın, daha kıymetli olursunuz. (Bir işçi)

İşçi için adalet yok!

Çağlayan'daki dünyanın en büyük adliye sarayını, Kartal'da yapılan yenisi geçti. Her gün sözde “adalet” dağıtılan dev binayı inşa eden işçiler, hala ücretlerini alamadı.

Adliye binasının önünde protesto gösterisi yapan 100 civarında inşaat işçisi, 40 ile 70 bin lira arasında alacakları olduğunu duyurdular. Oysa işverenleri Şira İnşaat, çevre ve Şehircilik Bakanlığı'ndan tüm alacaklarını tahsil etmiş. Buna rağmen işçinin ücretini ödemiyor.

En zor işlerde ter döken inşaat işçileri, AVM, site, okul, hastane inşa ediyor. Bu emeğine karşılık kamuda ya da özelde olsun hep haksızlığa maruz kalabiliyor. Şimdi de hakkını araması gereken yerde haksızlığa uğramış durumda. Bu düzende işçi olmak, bu demek. (28.02.13)

girmeyeceksin diye tembihlemişler.

İşçi kardeşlerim patronlara aldanmayın, tatlı sözüne güler yüzüne kanmayın. Patrondan işçi dostu olmaz, arkadaşlarınızı satmayın. Bu arkadaş gibi patrona boyun eğip

Siyasetin Gündemi

Kürt sorununda çözüm sürecine mi girdik?

Farklı çevrelerin “barış süresi”, “İmralı açılımı” gibi başlıklar altında gündeme getirdikleri sorunun temeli, Kürt halkının dünyadaki diğer halklar gibi temel ulusal haklara bile sahip olmamasıdır.

Geçen yaz cezaevlerinde açlık grevleri esnasında Öcalan’ın KCK tutuklularına açlık grevine son verme çağrısı ve bu çağrının hemen yerine gelmesiyle gündeme gelen “barış süreci” birkaç aydan beri daha yoğun bir şekilde gündemde. Ardından MİT Müsteşarının Aralık ayı ortalarında İmralı’da Öcalan ile görüştüğü ortaya çıktı. Birkaç hafta önce ise bu süreç yoğun bir şekilde gündeme gelip AKP’nin ve patronların baş temsilcisi Tayip Erdoğan’ın biraz şaşırtıcı olan bir sürü “açıklamaları” geldi. Çünkü Erdoğan birkaç ay öncesine kadar MHP tarzı konuşmalarıyla: “Çocuk katili, cani Öcalan idam edilmeli”, “PKK terör örgütüdür”, “BDP terör örgütünün uzantısıdır”, BDP milletvekillerinin dokunulmazlıkları “kaldırılmalıdır” gibi söylemleri sıkça gündeme getiriyordu.

Şimdi yine aynı Erdoğan, “Kürtler ile Türkler kardeşdir”, “bütün milliyetçi akımlara karşıyım diyor ve hızını alamayıp “proleter enternasyonalizminden” söz etmeye de başlarsa şaşmamalıyız!

İşin ciddi nedenlerine gelecek olursak, geçmişte de Kürt hareketi ile belirli “açılımlar” ve girişimler, “ateş kesmeler” olmuştu ve başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Bu defa AKP hükümetinin ve

patronların “Kürt sorununu burjuva çerçevede de olsa” çözmek istekleri daha ciddi görünüyor. Burjuva medyasının propagandasından tutunuz da burjuva aydınları, sanat dünyası (örneğin Kadir İnanırın yaptığı açıklamalar) çevrelerinin tavırlarından da görmek mümkün. Ek olarak Erdoğan ile BDP temsilcileri arasındaki laf sataşmaları ve de Sinop ile Samsun’da özellikle BDP milletvekillerine karşı yapılan linç girişimlerine rağmen İmralı’ya heyetler gitmeye başladı ve bu heyetlerin neler konuştuklarını, nelere karar verdiklerini açıklamamalarına rağmen “tarihi bir süreç yaşanıyor” diye gündeme gelmesi ve hatta tüm bunlara paralel olarak da Erbil’de bu “süreç” temelinde görüşmelerin yapıldığından söz ediliyor olması bu defa Türkiye’deki büyük sermayenin ve ortakları emperyalist devletlerin, Kürt sorununa kendi çıkar temellerinde de olsa bir çözüm bulmak isteklerinin daha çok ağır bastığını anlatıyor. En azından bir ara söz ettikleri Sri Lanka’daki Tamil Kaplanları’na uygulanan “çözümünden” vazgeçmiş gibi görünüyorlar.

Bu son “barış sürecinin” temel nedenlerini ve esas olarak buna kimin, nasıl “karar verdiğini” bizler bilmiyoruz. Çünkü büyük sermayenin çıkarlarını korumak için perde arkasında alınan önemli kararlardan haberimiz yok! Bazı kaynaklar, son “barış süreci” stratejisinin ABD tarafından oluşturulduğunu ve buna Irak ve Suriye Kürtlerinin de dahil

olduğundan söz edip, esas nedenin Ortadoğu ve özellikle Irak petrol ve gaz kaynaklarının güvence altına alınması amacıyla Ortadoğu’da bir istikrarın sağlanması ve bir kargaşa ortamına karşı ön tedbir olduğundan söz ediliyor. Süreci takip edip gelişmeleri göreceğiz.

Ancak şimdiden şunu açıkça söyleyebiliriz: Türkiye’de gerek Kürt gerek Türk kitlelerin çoğunluğu “barış sürecini” “çatışmalar dursun, kan akıtılmasın, barış olsun” “herkes için iyi olur” gibi iyi niyetlerle destekliyor. Bu gibi iyi niyetli fikirlere karşı çıkmamalıyız ve hatta bunları desteklemeliyiz. Ancak körü körüne bir destek olamamalı!

Evet, silahların susması istediğimizi belirtip, ne AKP’ye ne Türkiye’deki patronlara ne emperyalist ortaklarına ne de Kürt burjuvazisine kesinlikle güvendiğimizi; Kürt halkının bütün ulusal haklarına kavuşması için gerekli bütün desteği vermeye hazır olduğumuzu açıkça ifade etmeliyiz. Ancak bizler, Türk ve Kürt emekçiler olarak hem bütün demokratik haklarımızı birlikte savunmaya kararlı olduğumuzu ve daha da önemlisi sömürülen sınıf olarak ortak düşmanımız olan patronlara karşı sömürüye, işsizliğe, adaletsizliklere ve patronlar düzeninin yol açtığı sefalete, yoksulluğa ve her türlü bölücülüğe karşı birlikte mücadele etmeye kararlı olduğumuzu duyurmalıyız. (28.02.13)

Uluslararası Gündem

Fransa

Medef (Patronlar örgütü) ile CFDT-CFDC-CGC (reformist sendikalar) arasında yapılan anlaşmaya karşı:

5 Mart'ta grev ve eylem çağrısı

CGT ve Force Ouvriere sendika konfederasyonları Medef ve reformist sendikalar arasında yapılan anlaşmaları teşhir etmek amacıyla 5 Mart'ta genel eylem çağrısı yaptı. Bu söz konusu anlaşma, esneklik-güvence, 11 Ocak'ta kanun hükmünde kararname şeklinde hazırlandı ve 6 Mart'ta bakanlar kuruluna onaylanmak için sunulacak.

Hükümetin, ülke çapında ve bütün emekçileri kapsayan bu yasayı acilen onaylamak istemesi, onun patronların isteklerini yerine getirmek için ne kadar kararlı olduğunu gösteriyor. Bu yeni esneklik yasası patronların elinde emekçilere karşı müthiş bir yasa olacak. Patronlar bundan böyle bu yasayı kullanarak daha kolayca işçi atabilecek ve onlar için bunun maliyeti çok daha düşük olacak. Bu yeni yasa sayesinde patronlar ücretleri düşürebilecek, emekçileri istedikleri yer veya bölgeye gönderebilecek ve de yasal çalışma süresini uzatabilecekler.

Bu anlaşmanın başlığı bile gerçek amacının ne olduğunu iyice ortaya koyuyor: "Meslekler arası ulusal anlaşma (ANI)...sayesinde şirketler rekabet edebilecek konuma gelecek". Emekçilerin yaşamı, ücretleri, çalışma koşulları "şirketlerin rekabet konumuna göre" yani, patronların kârı

arttırabilmeleri için düzenlenecek. Bu yasanın bütün maddeleri incelendiğinde hepsinin de amacının patronların isteklerinin yerine getirilmesi olduğu açıkça görülüyor.

Örneğin 18'inci maddeye göre patronlar 2 yıl boyunca ihtiyaçlarına göre ücretleri düşürebilecekler ve de çalışma süresini de arttırabilecekler. Üstelik karşılığında iş güvencesi bile vermeyecekler. 15'inci maddeye göre patronlar bir emekçiyi ihtiyaç duydukları her hangi bir işte ve her hangi yerde görevlendirebilecek; yani onu istediği bölge veya kente sürebilecek. Eğer bir emekçi bu karara karşı çıkarsa, o zaman patron onu kişisel sebep yüzünden işten atabilecek! İşte şu sıralar Renault ve Sevelnord emekçileri bu gibi uygulamalara karşı gelmek için eyleme geçmiş durumdalar.

Bu yeni yasaya göre küçük işyeri patronları, işçilerini "geçici" veya "kadrolu" sözleşmeyle işe alabilecek. Yani bu emekçileri sadece belirli bir süre çalıştırıp hiçbir ödeme veya ücret vermeden gönderebilecekler ve sonra ihtiyaçlarına göre geri işe çağırabilecek ve de patron, onları isteği işte ve istediği süre boyunca çalıştırabilecek. 22'inci maddeye göre ise bu "esnek sözleşmeli" emekçilerin ücretleri çalıştıkları iş saatlerinden "bağımsız" olacak. Yani patron onların ücretini önceden tespit

edilmiş bir süreye göre verecek ama ihtiyaçlarına göre daha uzun süre çalıştırabilecek ve de bu ek süre için bir kuruluş bile ödemeyecek!

Yine bu yeni anlaşmaya göre ekonomik nedenlerden dolayı yapılan toplu tensikatlar daha da kolaylaştırılacak ve bunlara karşı yapılacak itirazların süresi azaltılacak.

ANI, her ne kadar yeni "haklardan" söz etse de bu yasada hiç bir yeni hak yoktur. Emekçiler açısından getirilecek yeni haklar konusunda bir sürü laf ediliyor görüşmeler yapılacağına dair vaatlerde bulunuyor. İşsizlik parası ile ilgili 3'üncü madde ise eski hakların korunma şartını "farklı taraflar arasında yapılan anlaşmalar çerçevesinde eğer yeni bir mali yük getirmezse ve de işsizlik parası kasalarının durumunu sarsmazsa" olabilir şartı getiriliyor.

Özcesi bu yeni anlaşmalar zaten patronların şimdiye kadar emekçiler üzerinde birçok iş yerinde uyguladıkları tehditleri artık kural haline getirecekler. İşte bu nedenle emekçiler 5 Mart günü kitlesel greve gidip, yürüyüşlere kitlesel katılıp yasanın hayata geçirilmesini engellemelidir. LO (22.02.2013)

Muhalf Şükrü Belayid'in öldürülmesinden sonra

Şükrü Belayid'in, evinden çıkarken öldürülmesi, siyasi krizi tırmandırdı. Belayid'in öldürülmesi, Bin Ali'ye ve onun ardından gelen hükümette baskın konumdaki İslamcı En Nahda'ya muhalif birinin öldürülmesi anlamına geliyor. Bu nedenle ortaya çıkan siyasi gerilim, diktatör Bin Ali'nin düşüşüne yol açan gösteriler kadar kitlesel oldu. Ülkenin batısında, kendi haline terk edilmiş Sidi Buzid, Siliana gibi şehirlerde ve başkentte gösteriler oldu. Cenaze töreninde on binlerce Tunuslu yürüdü. Muhalf partiler ve sendika konfederasyonu UGTT, aynı gün genel grev çağrısı yaptı. Esnaf, taksi şoförleri, toplu taşıma çalışanları, genel grev çağrısına uydu ve şehir felç oldu.

2011 Ekim seçiminde sonra kurulan üçlü koalisyon hükümetine duyulan öfke, başkan Marzuki'ye, sağ parti CRP'ye, ulusal meclisin kurucusu başkanı Mustafa Bin Cafer'e, sosyal demokrat olarak tanınan Ettakatol'a ve özellikle de Müslüman Kardeşler tarafından başbakan olarak tanınan Jebali'ye yöneldi. En Nahda'nın lideri Ghannouchi ve onun muhalif solculara karşı izlediği siyaset, kendi taraftarlarının bile nefretini çekti. Ghannouchi, içinde Şükrü Belayid ve diğer sol liderlerin yer aldığı "kara liste" hazırlayıp camilerde "yok edilmesi gerekenler" adı altında vaaz verdirmekle ve Şükrü Belayid'in öldürülmesinin sorumlusu olmakla itham ediyor.

Göstericiler polis engelini aştı ancak polis, Salefist grupların diktasına boyun eğmeyeceğini duyuran işsizlere, grevcilere ve öğrencilere yaptığı gibi göz yaşartıcı bomba ve cop

kullanmayı eksik etmedi. Başbakan Jebali ise bu öfke karşısında, siyasi etiketi olmayan teknokratlardan oluşan bir hükümet kurulmasını önermekle yetindi. Bu öneriyi, bazı muhalif partiler gibi üçlü koalisyonun diğer iki üyesi de kabul etti.

Şükrü Belayid'in önemli bir temsilcisi olduğu Demokrat Yurtseverler Birliği'nin bir başka temsilcisi de Jebali'nin önerisinin her ne kadar geç kalınmış bir öneri olsa da kabul edilebilir olduğunu açıkladı. Muhalf sol partilerin hepsi "ulusal birlik hükümeti" veya "halkın ve ulusun çıkarlarını korumak için şiddetle mücadele eden ulusal kongre" biçiminde bir oluşumu kabul ederek aslında bir tuzağın içinde düşüyorlar. Ne yazık ki aynı tuzağın içine Tunuslu yoksul işçileri de sürüklüyorlar.

Sol ya da sağ tüm dinci partileri kapsayan "ulusal birlik hükümeti" çağrısı, geniş kitleleri memnun etmedi. Çünkü önerinin, muhalifteki En Nahda ve Salefistlerle sınırlanması, ezilenlerin çıkarlarının savunulmadığı anlamına geliyor.

2010 Aralık ayının sonundan bu yana, genç işsizler için, az ücret alan işçiler için, yoksul aileler için Bin Ali'nin gitmesini istemek, ekmek ve özgürlük istemektir. Bu kesim emperyalistlerin, yönetici tabakanın ve Bin Ali diktatörüne hizmet eden devlet aygıtlarının temel çıkarlarını korumayı hedefleyen "demokratik geçiş" adı altında "serap" görmek istemiyorlardı.

Tüm bunlardan bu yana, "geçiş" hükümeti kuran hiçbir parti, sırt çevrilen yoksul bölgelerin, hiçbir geleceği olmayan gençlerin, turizm, ticaret

gibi sektörlerde çalışan güvencesiz işçilerin çıkarlarını, kısacası Tunuslu işçi sınıfının çıkarlarını, açık bir şekilde ortaya koymadı. Müslüman Kardeşler ise yoksullara, eğitimsizlere yardım dağıtarak birçok ağ geliştirdi ve kolaylıkla partisi En Nahda'nın oylarını artırmasını sağladı.

Diktatör Bin Ali'nin yerini bu İslamcı partinin diktatörlüğü aldı ve devam ediyor. Ancak bu iki yıl içinde, yoksulların durumunda hiçbir iyileşme olmadı: Avrupa'daki ekonomik kriz, Tunus'un ihracatını da etkiledi ki Tunus ihracatının %80'ini Avrupa'ya yapıyordu. Öte yandan turizm sektörü de aynı olumsuz etkiye maruz kaldı. İşsizlik, aşırı esnek çalışma ve düşük ücret yıkıp geçmeye devam ediyor. Hükümetin büyük bir gürültü kopararak açıkladığı önlemler hem çok az hem de çok yetersiz. İşte tüm bunlar, milyonlarca yoksul Tunuslunun, İslamcı diktatörlerin iktidarını sağlamlaştıran "demokratik geçiş" hükümetine olan tepkisini özetliyor.

Bir yandan yoksulluk tırmanırken diğer yandan da serseriler örgütleniyor, silahlar karaborsada geziyor. 2011 Ocak ayındaki çatışmalarda tarafsız kalan generalin inisiyatifinde göstericilerin 8 Şubat'ta topluca silahlanmaya çağrıldığı öğrenildi.

Bu grupların hiçbiri, ne iktidardaki İslamcılar ne "ulusal birlik" ne de her an yedekte bekleyen ordu, ezilen Tunusluların çıkarlarını savunmuyor. İktidara aday bu siyasi gruplar için devim yapıldı, ancak kitleler içinse yapılacak bir devrim var. LO (15.02.2013)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Dünya emekçi kadınlar gününde kadınların başı yine eğik

Dünya emekçi kadınlar gününde ülkemizde, bir yanda kadına yönelik şiddet artarken diğer yanda “emekçi” olma olanağını elde eden kadın sayısı azalıyor. Bu önemli çünkü kadınlar ancak “emekçi” olabildiklerinde hem doğrudan kendilerine yönelen erkek şiddetine karşı hem de bu şiddeti üreten ortamı besleyen düzene karşı mücadele etme olanağına ulaşabilir.

Güya her dediğini yapan her söylediğine uyulan başbakan kadına yönelik şiddet konusunda ağzını açıp tek kelime etmedi. Çok sevilen cumhurbaşkanı da güya öyle. Her hafta 5 kadının öldürülmesi, daha çoğunun öldüresiye şiddet görmesi, onlara göre sözü edilecek bir sorun değil. Bunun yerine kadını tamamen eve hapsedecek düzenlemelerle uğraşılıyor.

Toplum, sanayi üretimi üzerinde yükseliyor. Türkiye nüfusunun çoğunluğu şehirlerde yaşıyor. Şehirli olmak, ev dışında çalışmak, ev dışındaki yaşama katılmak ve birey olmayı beraberinde getiriyor. Oysa hem ekonomik hem de siyasi müdahalelerle kadınlara, bilinçli bir şekilde tam tersi bir gidişat dayatılıyor.

Kadınlar üretim sürecinden dışlanıyor

Son 20 yılda kadınların iş gücüne katılım oranı, resmi rakamlara göre %4 düştü. 8 yıllık temel eğitim, lise mezunu genç kadın sayısının birkaç yılda ikiye katlanmasına sağladı. Bunun sonucunda çalışmak isteyen

kadın sayısı arttı. Buna rağmen, çalışan kadın sayısı azalıyor.

Lise eğitimi almış 15-24 yaş arası gençler arasında işsizlik oranı, geçtiğimiz yıl, erkeklerde %19, kadınlarda %28'di. (2005'te ikisinin ortalaması %13 civarında idi.) Lise üstüne çıkıldığında fark daha da açılıyor, her yüz genç erkekten 24'ü işsiz kalırken, her yüz genç kadından 36'si işsiz kalıyor. TÜİK'in işsizliği düşüren hesaplama yönteminden başka daha gerçekçi bir hesaplama yöntemi kullanıldığında ise eğitilmiş genç işsizlik oranı erkeklerde %19 kadınlarda %45'e çıkıyor. Kısaca çalışmak isteyen, çalışmak için gerekli vasıfları da alan her iki kadından biri iş bulup toplum yaşamına katılabiliyor.

Ancak bir “iş” bulmak da kadınların toplum içindeki konumunu iyileştirmeye çoğu zaman yetmeyebiliyor. Çünkü tüm dünyada “kadın işi” diye kabul edilen, hizmet sektörü; “pazarlama, temizlik, bakım, bankacılık, eğitim, sağlık” gibi fazla fiziksel güç ve zor çalışma şartları olmayan işlerde bile patronlar erkekleri tercih ediyorlar. Çünkü işsizlik bu kadar yaygınken fiziksel gücünü rahatlıkla kullanabileceği erkek emekçileri işe alıyor. Kadınlara ise çok daha düşük düzeyli ve düşük ücretli, her an gözden çıkarılabilir işler düşüyor.

Kadınlar her yerde erkeklerden emir alır konumda çalışıyor, düşük ücretli ve meslekte yükselebilmek için hem meslektaşlarının “erkek dayanışmasını” hem de ailelerinin engellemelerini hatta

sosyal çevrelerinin olumsuz etkilerini aşmaları gerekiyor.

Kadınların “üretici” olarak değersizleştirilmeleri, sosyal yaşam içinde de değersiz görülmelerine zemin oluşturuyor. Ancak öte yandan şehirlere yığılan ailelerdeki kadınlar, kendi başına bir birey olmayı öğreniyor. Artık sadece ailedeki erkeklerin bir parçası olmakla yetinmiyor, kendi isteklerini yapmayı, kendine zaman ayırmayı, bir işte çalışmayı, istediği erkekle evlenmeyi ya da istemediğinden boşanmayı, istediği kadar doğurmayı yani kendine ilişkin kararları kendisi vermek istiyor.

Kadınlar, ulaşamadıkları hakları ve şehir olanaklarını bilme ve kullanma isteği ile bunlardan mahrum olmalarına neden olan yoksulluk, yoksunluk ve erkek şiddeti arasında sıkışmış durumda.

Bu sorunun çözümü kadınların toplumsal yaşama daha çok katılmaları, daha çok “emekçi” olmalarından geçiyor. Ancak hükümetin dayattığı siyaset, tam bunun tersini savunuyor.

Kadının toplumsal konumu değersizleştiriliyor

Her kadından 3 çocuk doğurması isteniyor. Türkiye'de doğurganlık oranı düşüyor ama nüfusu yenileyecek düzeyde. Evet kadınlar, daha az çocuk yapıyor ancak bu durum kadınların bir ayıbı ya da eksikliği değil ki.

Eskiden bir kadının bir çocuğunun bakımı için harcadığı emek ile bugün bir çocuğu büyütme için harcadığı emek neredeyse ikiye katlandı. Çocuklar, geniş aile içinde yaşlıların, komşuların, diğer çocukların da yardımıyla büyüdüler, bugün tüm yük kadının üstünde. Bugün bir kadının 3 çocuk büyütmesi demek, tüm yaşamını çocukları için feda etmesi anlamına geliyor. Bunu söylemek, kadının yaşamını değersiz olduğunu söylemektir.

Erkekler bu mesajdan çok etkileniyor ve hem kendilerine hem de 3 hatta 5 çocuğuna da onlarca yıl bakan eşlerini, gözlerini kırpmadan öldürüyor. Evet, mesajı çok iyi alıyorlar ve kadının kendisinin bir değeri olduğu, insan olduğu akıllarına gelmiyor, ete bıçak saplar gibi eşlerini doğuruyorlar.

Kadının “aile ve çocuk” üzerinden tanımlanması, kendi adının ve kişiliğinin görünmez hale getirilmesi, çok büyük sosyal hizmet kampanyaları halinde sunuluyor. Doğum izninin arttırılması, çalışan kadınların çocukları için kreş ücretinin devlet tarafından ödenmesi de bunlardan.

Özellikle kamuda çalışanları kapsayan bu tür düzenlemeler, aslında, patronlara kadınlar üzerinden iş ve kâr olanağı yaratılmasına hizmet ederken, kadınları da geri planda tutmaya yarıyor.

Kreş ve ana okulları, yeni gelişen bir iş kolu ancak, ücretler ve ücretlerdeki çocuk yardımı çok düşük olduğu için çalışan kadınlar çocuklarını, daha ucuza buldukları bakıcı kadınlara ya da ailede yardımcı olabileceklere emanet ediyor. Çalışan kadın çocuğunu kreşe verirse kreşler, doğrudan devletten para alacakları için hem müşterileri hem de kazançları artacak.

Yine de kadınlara yarayacak gibi gözüküyor. Oysa bu bir gerileme. İş kanununda 100 kadının çalıştığı işyerinde kreş açma zorunluluğu var ama uygulanmıyor. Sayı düşürülebilir, yakın işyerlerine ortak kreş açma zorunluluğu getirilebilir. Ama o zaman masrafi patron çekmek zorunda, patronlara “yük” olur.

Maliye, hastane gibi yüzlerce kadının çalıştığı kamu işyerlerindeki kreşler, bizzat hükümet tarafından kapatıldı. Kadınlar, aynı bina içinde, birlikte girip çıktıkları, sorun olunca kolayca görebildikleri, emzirebildikleri kreşlerden mahrum bırakıldılar. Şimdi, kreşlerin yeri, çalışma saatleri, bakım koşulları gibi çok daha geri koşullarda, güya hak veriliyor.

Kadın olmayı değersiz hale getirmenin bir yolu da kürtaj hakkına getirilen fiili kısıtlama. “Yaşam”ın korunması bahanesiyle daha doğmamış cenin ön plana çıkarılırken, kadının kendi yaşamı hakkında karar alması yasaklanıyor, kadın ikinci plana getiriliyor ve karnındaki ceninin “taşıyıcısı” konumuna indirgeniyor. En iyi şekliyle “eşler birlikte karar almalı” diyenler bile aslında aynı tutumu savunuyor. Çünkü bir çocuk aslında sadece annenin yaşamını tamamen biçimlendiriyor, babalar sayısız örnekte görüldüğü gibi canları istediğinde çocuklarını terk edip kendilerine yeni bir yaşam kuruyorlar.

Medyanın cinsiyetçi dili

“Silah patladı, genç kadın hayatını kaybetti.” Bunlar, Milliyet gazetesinde bir haberin başlığı. Aslında olay şu: Bir erkek, kendisinden ayrılmak isteyen üniversite öğrencisini, ruhsatsız silahıyla, okulunda vurarak öldürdü. Ancak gazete

başlıkları, bu örnekte olduğu gibi her zaman kadın öldüren, döven erkekleri koruyacak şekilde. “silah patladı” silah kendiliğinden patlamaz, biri tarafından ateşlenir! “Kadın hayatını kaybetti” yani kadın suçlu, hayatını iyi saklayamamış! Üstelik, bir erkekten başlayıp devlete uzanın suç ve ihmal zinciri de böylece gizleniyor. Kadını öldüren erkek, ruhsatsız silaha engel olamayan “erkek” polis, öğrencisini güvende tutamayan okul yönetimi, vatandaşının en temel hakkı olan yaşama hakkını sağlayamamış devlet. Onun yerine “genç kadın hayatını kaybetti!”

Suçluyu, saldırganı değil, mağdur kadınları suçlu durumuna düşüren bu tür başlıklar, yazılar medyada her gün var. Bu cinsiyetçi, erkek egemen bakış açısı, anlama ve anlatma, erkek şiddetini haklı ve yerinde göstermeyi sürdürüyor. Bu ortamda, yeni yasal olanaklardan da yararlanmak isteğiyle hakkını arayan kadın sayısı arttığına, şiddetin tırmanmasının bir gerekçesi de ortaya çıkıyor.

Çözüm yine kadınlarda

Bugün her yönden kuşatılmış olsa da kadınlar çözümsüz değil. Her şeyden önce toplum yaşamına, üretime katılmak gerekiyor. Kadınlar, üretici oldukları oranda, hem ailelerinde hem de çevrelerinde her düzeyde söz söyleme, kendi yaşamları, gerektiğinde de aile ve toplum yaşamı hakkında karar alma hakkına sahip olur, değerli ve eşit bireyler konumuna gelir.

Sonra da mücadeleye katılmak gerekiyor. Kadınlar, kendi sorunları için mücadelelerini yalnız kendileri verebilir. Hem erkekleri hem de cinsiyet ayrımcılığını üreten düzeni değiştirebilirler. (27.02.13)

Sinema... Sinema... Sinema...

Kelebeğin Rüyası

Yılmaz Erdoğan'ın son filmi Kelebeğin Rüyası, İkinci Dünya Savaşı'nın başında savaş kıtlığı ile boğuşan Zonguldak'ta zorunlu maden işçisi olarak çalışan iki şairin şiir yazma hevesi ve arkadaşlıkları anlatıyor.

Filme konu olan genç şairler, Rüştü Onay ve Muzaffer Tayyip Uslu, gençliklerini yer altında madende çalışıp verem olmuş yer üstünde de şiir yazarak geçirmişlerdir. Yılmaz Erdoğan, her ne kadar şairlerin yalnızca şiir tutkularının, aşklarının üzerinde dursa da jandarma zoruyla madenlerde çalışmak zorunda kalan Zonguldak maden işçilerinin hayatları boyunca yaşadığı dram o kadar feci ki film şairlerin şiirlerine ve aşklarına ne kadar odaklanırsa odaklansın, akılda kalan sahneler madendekiler. Madenlerde vereme yakalanan şairler ve filmde yer almayan ve çeşitli madenci hastalıklarına yakalanmış on binlerce madenci, tedavi olmak bir yana "Mükellefiyet Kanunu" sebebiyle çalışmaya devam etmek zorundaydı.

Bu kanuna göre, 13-50 yaş arasındaki tüm erkekler, maden ocaklarında zorunlu çalışmaya tabii tutuluyor.

Aslında kanun Osmanlı'ya kadar dayanıyor. 1920'ye kadar tam 50 yıl boyunca Zonguldak'ta yaşayan 13-50 yaş arasındaki erkekler jandarma zoruyla maden ocaklarında çalıştı. Şehirden kaçmaya çalışanlar, jandarma yoluyla zorla, ellerinden ve ayaklarından

Dönemi yaşayan emekli madencilerde biri şöyle anlatıyor: "Bir hayvan bir eşya kadar bile değerimiz yoktu. Ayağı kırılan bir ocak katırı, yiten giden bir kazma, bizlerin ölümünden çok üzerdi başımızdakileri. Çünkü ocakta çalışan katır az bulunuyordu.

Kazma kürek belli sayıdaydı ama bize gelince, karıncalar kadar çöktük!"

Filmin geçtiği yıl 1941. Yani o yıldan bu yana altmış yıldan fazla geçmiş ancak maden işçileri açısından hiçbir şey değişmedi. Günümüzde maden işçilerinin çalışma koşulları aynı ve neredeyse her gün birkaç maden kazasında oluyor ve bu kazalarda işçileri koruyan hiçbir şey yok. Üstelik maden sektörü en tehlikeli sektörlerin başında geliyor. Maden işçileri bir iş kazasında ölmeseler bile madenlerde ya kendilerini ömür boyu hasta eden ya da yavaş yavaş öldüren zehirli hava soluyorlar.

Film, esas olarak dostluk ve aşk üzerine odaklanmasına rağmen arka planda bile olsa Zonguldak madencilerinin gerçeğini göstermesi nedeniyle seyredilmesi gerekiyor.

kelepçelenerek madenlere indirilirdi. Aynı yasa, cumhuriyetten sonra da belli dönemler yasaklansa da (ve bazı dönemler sadece kömür işçilerini değil aynı zamanda linyit işçilerini de kapsıyordu) 1960'lara kadar devam etti.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.